

РЕШЕНИЕ

№ 461

гр. Пловдив, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20225001000469 по описа за 2022 година

С решение № 20/15.04.2022 г., постановено по т.д. № 96/21 г.,
Пазарджишки окръжен съд:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „А.“ ООД, ЕИК ***** против
„К.“ АД, ЕИК ***** иск по чл.327 ал.1 от ТЗ, във вр.с чл.286 ал.2 от ТЗ,
във вр.с чл.79 ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 70 108,39 лева,
представляваща неизплатени задължения по 14 бр.фактури, като
НЕОСНОВАТЕЛЕН;

ОСЪЖДА „К.“ АД ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ НА „А.“
ООД ЕИК ***** на основание чл.294 от ТЗ във връзка с чл.86 ал.1 от
ЗЗД сумата от 10 040,23 лева, представляваща обезщетение за забавено
плащане на главница в размер 70 108,39 лева за периода от деня следващ деня
на падежа на паричното задължение по отделните 14 броя фактури до датата
09.04.2021 г., както и законната лихва върху главницата от 70 108,39 лева от
датата на подаване на исковата молба - 29.04.2021 г. до датата на погасяване
на вземането - 14.05.2021 г., както и сумата 821,27 лева, представляваща
сторени от ищеца съдебно деловодни разноски в производството, изчислени

по компенсация и представляващи платена ДТ, адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице.

С определение № 164/2.6.22 г., постановено по същото дело, е решение № 20/15.4.22 г. е изменено в частта за разноските на основание чл. 248 от ГПК, като „К.“ АД ЕИК ***** е осъдено ДА ЗАПЛАТИ НА „А.“ ООД ЕИК ***** разноси по делото в общ размер на 6 290.45 лв., от които 2934,45 лв. - адв. възнаграждение, намалено по реда на чл.78, ал.5 ГПК; 3 206 лв. - заплатена ДТ по делото и 150 лв. - депозит за вещо лице.

Въззивна жалба против решение № 20/15.04.2022 г., постановено по т.д. № 96/21 на ОС Пазарджик, в частта, с която дружеството е осъдено да заплати мораторна лихва в размер на 10 040,23 лева, е подадена от „К.“ АД. Излагат се оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на решението в обжалваната част, като се иска в същата то да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за обезщетение за забавено плащане в размер на 10 040.23 лв. бъде отхвърлен изцяло.

Въззиваемата страна „А.“ ООД оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

„К.“ АД е подал и частна въззивна жалба против определение № 164/2.6.22 г., като моли същото да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно, като вместо това се постанови друго, с което молбата по чл. 248 от ГПК бъде отхвърлена.

Частната жалба се оспорва като неоснователна от „А.“ ООД, което дружество е отправило искане за потвърждаване на обжалваното определение.

Пловдивският апелативен съд, след преценка на събраните доказателства по делото, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

По подадената въззивна жалба против решение № 20//15.04.2022 г.:

Съдът е бил сезиран с обективно съединени искове по чл. 327, ал.1 ТЗ във вр. с чл. 286, ал.2 ТЗ във вр. с чл. 79, ал.1 ЗЗД и по чл. 86, ал.1 ЗЗД във вр. с чл. 294 ТЗ.

Предявеният иск с правно основание чл.327 ал.1 от ТЗ за заплащане на цената на доставени стоки по процесните 13 бр. фактури е отхвърлен предвид безспорно установено плащане на задължението по всички фактури, настъпило в хода на делото на 14.05.21 г.

Претенцията за мораторна лихва е счетена за основателна така, както е заявена в исковата молба. От назначената по делото СИЕ е установено, че размерът на законните лихви върху всяко от претендираните задължения, изчислен за периода от датата, следваща датата на издаване на съответната фактура до 9.4.21 г., е общо 10 041, 20 лева. Изложени са мотиви, че по извършената търговска продажба „К.“ АД като купувач е дължал плащане към момента на получаване на стоката, което от приетите писмени доказателства - справка с изх.№8142 от Е. Е. ООД относно изпратени пратки, а и последващото плащане от страна на ответника, било безспорен факт. Прието е, че вземанията по процесните фактури са станали изискуеми в деня, следващ издаването на фактурите, и при осъществено плащане след датата на подаване на исковата молба, искът за мораторна лихва е основателен в пълния си предявен размер.

Жалбоподателят „К.“ АД излага оплаквания, че първоинстанционният съд не е установил на коя дата е получена конкретната стока по всяка от процесните фактури. Счита решението за необосновано, тъй като от цитираната справка от Е. Е. ООД не ставало ясно дали описаните в нея пратки на стоки са предмет на процесните фактури. Счита, че ищцовата страна не е доказала датата на приемане на стоките, поради което чл. 327, ал.1 от ТЗ е неприложим, съответно е приложима разпоредбата на чл. 303а, ал.3 от ТЗ.

Настоящият съдебен състав на ПАС преценява въззивната жалба като неоснователна. Процесните 13 бр. фактури са издадени в периода

5.8.19 г. -2.3.20 г. и като предмет на доставка в тях са описани различни видове инструменти – тв. връх, тв. пластина, свредло, фреза дорникова, държач спец., външен притискач, винт за външен притискач. Дружеството – купувач не е оспорило приемането на стоките, като е заплатило пълната претендирана сума за главница в хода на исковото производство. Твърдението на ищеца – продавач е, че стоките са доставени по куриер, като в тази връзка към исковата молба е представена справка от Е. Е. ЕООД, според която са налице многобройни пратки от „А.“ ООД към „К.“ АД, включително и 9 броя доставки в периода 5.8.19 – 2.3.20 г., като се сочи, че пратките съдържат съответно фрези, пластини, инструменти. Съдът намира, че с така представената справка се доказва получаването на инструментите по процесните фактури. Действително, същата не съдържа достатъчно индивидуализиращи данни за това всяка конкретна пратка за коя конкретно фактура се отнася. Но това обстоятелство следва да бъде преценено в съвкупност с твърденията на страните, всички обстоятелства по делото и събраните доказателства. Ответникът не е оспорил получаването на стоките по процесните фактури, нито е навел конкретни твърдения за това с описаните пратки от куриерската фирма да са доставени стоки, различни от процесните. Налице е съвпадение между периода на издаване на фактурите и периода на доставките с куриерската фирма, съвпадение между отделни дати на конкретни фактури и дати на доставки, а там където не такова съвпадение не е налице, разминаването между датите е несъществено /до няколко дни/. Освен това ищцовата страна с допълнителната искова молба е представила и покани за доброволно изпълнение, изпратени по електронен път на „К.“ АД, които не са оспорени от ответника /оспорена е единствено покана от 10.08.20 г., изпратена до трето лице, неучастващо в спора/. Изпратени са покани за доброволно изпълнение от дати 9.6.20, 27.11.20 г., 14.01.20, 24.03.21 г., които не са оспорени в отговора на допълнителната искова молба. В хода на делото не е било оспорено и надлежното осчетоводяване на фактурите от страна на дружеството-купувач.

Всички посочени обстоятелства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, мотивират съда да приеме, че с стоките по 13–те процесни фактури са доставени и приети от купувача в рамките на периода на издаване на фактурите. Липсата на конкретика относно приемането на стоките по всяка конкретна фактура поотделно не може да мотивира извод за

липса на забава на кредитора, който е осъществил плащането повече от една година след получаване на стоките. Това обстоятелство следва да се прецени в светлината на чл. 162 от ГПК, според който когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице. При липсата на конкретни твърдения от страна на ответника – купувач относно датите на приемане на стоките по всяка отделна фактура, съдът възприема като обоснован и правилен извода на първоинстанционния съд, че искът за мораторна лихва следва да бъде уважен в пълния размер, претендиран от ищцовото дружество, който аритметично е правилно изчислен /което се потвърждава и от заключението на вещото лице/ и касае периода от датата, следваща издаването на всяка фактура до 9.4.21 г.

Ето защо ПАС приема, че въззивната жалба е неоснователна и първоинстанционното решение в обжалваната му част следва да бъде оставено в сила.

По частната жалба:

С обжалваното определение, постановено по реда на чл. 248 от ГПК, е уважено искане на ищеца за изменение на постановеното решение в частта за разноските. Прието е, че ответникът е дал повод за завеждане на делото, тъй като задължението за плащане на цената по процесните фактури е станало изискуемо в деня, следващ деня на издаване на фактурите, т.е. фактурите са станали изискуеми преди предявяване на иска /29.04.21 г./, а в случая е осъществено плащане на 14.05.21 г., в хода на съдебното производство. Приел е по аргумент от чл. 78, ал.2 от ГПК, че в този случай, тъй като ответникът е дал повод за завеждане на делото, същият следва да понесе разноските, направени от ищеца в пълен размер. Уважил е направено от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като е намалил същото до минималния предвиден размер с оглед защитимия материален интерес, съгласно изискванията на чл.7, ал.2, т.4 от НМРАВ , възлизащ на 2934,45 лв..

Съставът на ПАС намира определението за правилно и законосъобразно. Съгласно чл. 78, ал.2 от ГПК ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се

възлагат върху ищеца. По аргумент от цитирания текст следва да се приеме, че когато ответникът е дал повод за завеждане на иска, същият следва да понесе разноските, направени от ищеца, независимо, че е признал иска или че искът е отхвърлен поради погасяване на задължението в хода на процеса. Изложените в този дух съображения от първоинстанционния съд изцяло се споделят от въззивния състав, като всъщност тяхната незаконосъобразност не се оспорва и от частния жалбоподател.

Изложени са оплаквания, че в случая не са налице доказателства за реално плащане на адвокатското възнаграждение, поради което разноски за такова не се дължат от ответната страна. Това оплакване е неоснователно. Към исковата молба е приложен договор за правна защита и съдействие /л.62 от т.д. № 21/21 г. на ОС Габрово, което е образувано първоначално по исковата молба, впоследствие изпратено на ОС Пазарджик по подсъдност/. В договора освен размер на уговореното възнаграждение – 3200 лв. ясно и недвусмислено е посочено, че сумата е изплатена изцяло предварително в брой при подписване на договора. Договорът носи подписите на управителя на А. ООД и упълномощения адвокат. Т.е. налице е писмено доказателство за реалното плащане на уговореното адвокатско възнаграждение, при което доводите в обратна насока в частната жалба са изцяло неоснователни. Т.е. присъдените разноски съответстват по размер на действително направените по делото, като по отношение на адвокатския хонорар е уважено възражение за прекомерност по чл. 78, ал.5 от ГПК.

Посоченото води до извод, че определението следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

За разноските по настоящето дело:

Предвид неоснователността на въззивната жалба и частната въззивна жалба разноски в полза на жалбоподателя К. АД не следва да се присъждат.

Основателни се явяват претенцията за разноски, направена в

отговорите на въззивната жалба и на частната въззивна жалба.

Претендират се по представени списъци на разноските, съответно към отговора на въззивната жалба и към отговора на частната жалба, разноси както следва:

- 850 лв. – адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие във връзка с въззивна жалба на К. АД срещу решение № 20/15.4.22 г.;
- 250 лв. – адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие във връзка с частна жалба на К. АД срещу определение № 164/2.6.22.

Представени са двата договора за правна защита и съдействие, според данните от които са уговорени възнаграждения в посочените размери, като същите са заплатени изцяло, в брой при подписване на договорите.

Ето защо ПАС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20/15.04.2022 г., постановено по т.д. № 96/21 г. на Пазарджишки окръжен съд, В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ, а именно: в частта, с която „К.“ АД ЕИК ***** е осъден да заплати на „А.“ ООД ЕИК ***** на основание чл.294 от ТЗ във връзка с чл.86 ал.1 от ЗЗД сумата от 10 040,23 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главница в размер 70 108,39 лева.

ОСЪЖДА „К.“ АД ЕИК ***** да заплати на „А.“ ООД ЕИК ***** сумата 850 лв. – разноси по делото / адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие във връзка с въззивна жалба на К. АД срещу решение № 20/15.4.22 г./

В тази част решението не подлежи на касационно обжалване.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 164/2.6.22 г., постановено по т.д. № 96/21 г. на Пазарджишки окръжен съд.

ОСЪЖДА „К.“ АД ЕИК ***** да заплати на „А.“ ООД ЕИК ***** сумата 250 лв. – разноси по делото /адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие във връзка с частна жалба на К. АД срещу определение № 164/2.6.22/.

В тази част решението има характер на определение и подлежи на касационно обжалване в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____